

února 1936), neboť doba plynoucí ode dne, kdy byl vykonán úkon přerušující promlčení, do dne podání obžaloby nebo do dne nařízení hlavního přelíčení, nevčítá se do doby promlčecí. Nenastala proto beztrestnost skutku promlčením a jelikož promlčecí doba neuplynula, nezatížil nalézací soud rozsudek zmatkem podle § 281, čís. 9 b) tr. ř. tím, že neuvážoval o případném promlčení činu.

Čís. 5807.

Popuzování proti přijetí židů do domovského svazku obce je popuzováním k nepřátelským činům proti jednotlivým skupinám obyvatelů pro jejich rasu a nábožensví podle § 14, čís. 2 zákona na ochranu republiky, i když pachatel přednesl projev v tom smyslu ve schůzi obecního zastupitelstva jakožto člen tohoto sboru.

Souběh zákonných předpisů § 14, čís. 2 a čís. 5 zákona na ochranu republiky je možný.

(Rozh. ze dne 1. dubna 1937, Zm I 1330/36.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zamítl zmatečnou stížnost obžalované do rozsudku krajského soudu, jímž byla stěžovatelka uznána vinnou přečinem rušení obecního míru podle § 14, čís. 2 a 5 zákona na ochranu republiky.

Z d ů v o d ů:

Dovolávajíc se důvodu zmatečnosti čís. 9 a) § 281 tr. ř., vytýká zmatečnou stížnost, že závadné výroky nenaplňují skutkovou podstatu přečinu podle § 14, čís. 2 a 5 zák. na ochranu republiky, poněvadž předpisy § 14, čís. 2 cit. zák. směřují pouze k ochraně jednotlivých skupin obyvatelstva, t. j. občanů Československé republiky, a rovněž i § 14, čís. 5 cit. zákona má na mysli pouze ochranu takových národních menšin, kdežto závadné výroky se vztahovaly výhradně na ony čtyři jednotlivce — emigranty —, kteří v době činu nebyli ani státními občany Československé republiky, ani nepřínáleželi k národním menšinám v § 14, čís. 5 cit. zákona uvedeným.

Leč zmatečnou stížnost si tu náležitě neuvědomuje, že projev stěžovatelčin tak, jak byl soudem zjištěn, byl namířen proti židům v ů b e c, a to právě i proti židům tuzemským, což vysvětluje jasně nejenom ze slovního znění a smyslu celého projevu stěžovatelčina, z důsledného užívání zcela všeobecných výrazů: »židé, židovská pakáž«, bez bližšího rozlišování, ale i z narážky na darování špinavých knih obci místními židy a nečtení jich proto, že jsou psány židy, a z dalších zmínek obžalované o závadném chování d o m á c í c h židů (při sbírkách na zimní pomoc pro nezaměstnané a pro sudetoněmeckou národní pomoc), jak to potvrdil svědek M.). Smysl těchto výroků obžalované vykládá proto nalézací soud správně, pokud vyslovuje, že obžalovaná popuzovala svými výroky proti

prijetí židů v ú b e c do domovského svazku obce a nepochybil, podřadil-li výroky stěžovatelčiny zákonným pojmům popuzování k nepřátelským činům proti jednotlivým skupinám obyvatelstva pro jejich rasu a náboženství, při čemž celé znění těchto a různých jiných, ve spojení s nimi pronesených ostrých výroků nedopouští pochybnosti o tom, že si obžalovaná byla i vědoma, že užívá prostředku způsobilého popuditi proti židům v republice Československé vůbec ve směru § 14, čís. 2 zák. na ochr. rep. naznačeném (rozh. čís. 2382, 2528, 2562, 3968 Sb. n. s.).

Pokud jde o přečin podle § 14, čís. 5 cit. zák., vyplývá již z použitých hrubých výrazů a nadávek a z ostré formy, v jaké obžalovaná závadný projev pronesla, že šlo o hanobení židů způsobem surovým a štvavým a za takových okolností, že z toho mohlo vzejít nepřátelské smýšlení proti židům v republice vůbec a ohrožení smírného soužití občanstva různých ras a náboženských vyznání v republice a tím ohrožení obecného míru ve státě vůbec, a že si obžalovaná jako členka obecního zastupitelstva byla a musila býti vědoma významu a dosahu tohoto svého projevu a štvavého obsahu své řeči i možnosti, že tím může ohrozit obecný mír v republice.

Na vině stěžovatelčině nemění nic okolnost, že se tak stalo ve schůzi obecního zastupitelstva obžalovanou, jakožto členkou tohoto sboru. Vždyť i členům obecního zastupitelstva náleží zachovávat se podle zákonů a uvarovati se i při tomto výkonu veřejné funkce projevů, přičicích se předpisům trestních zákonů.

Projev obžalované byl tedy právem podřaděn jak pod ustanovení § 14, čís. 2, tak pod ustanovení § 14, čís. 5 zákona na ochr. rep., jichž souběh je možný (rozh. čís. 2092 Sb. n. s.).

Čís. 5808.

Profesor poverený správou študentského internátu, zriadeného a spravovaného štátom, vykonávajúcim tak verejnú sociálnu pečlivosť, je verejným úradníkom v smysle § 461 tr. zák.

Subjektívna stránka skutkovej podstaty zločinu sprenevery v úrade podľa § 462 tr. zák.

(Rozh. zo dňa 3. februára 1937, Zm IV 758/36.)

N a j v y š š í s ú d v trestnej veci pre zločin sprenevery v úrade zmätočnú sťažnosť obžalovaného čiastočne odmietol, čiastočne zamietol.

Z d ô v o d o v:

Zmätok podľa § 384, čís. 9 tr. p. uplatňuje obžalovaný l e n preto, že odvolací súd zamietol jeho návrh na doplnenie dokazovania dotazom na školský referát o tom: 1. či je pravda, že prevádzaním internátu môže štátu vzniknúť strata alebo zisk a či podnik je iba príležitostný, alebo bol zriadený zvláštnym zákonom alebo nariadením; 2. či správca tohoto